

4
Poštnina plačana v gotovini

8
Cena 2 Din

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1932/33

CELJSKI GROFJE

28 XII
Premijera 17. septembra 1932

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK: FR. L'PAH

030024827

LJUBLJANA, MIKLOŠIČEVA C. 34/II

TELEFON 24-63

**ELEGANCA
TOČNOST
SOLIDNOST**

FRANCOSKI, ANGLEŠKI PLAŠČI

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 17. septembra 1932

Ost: **B. Kreft: „Celjski grofje“**

(K mojemu tretjemu srečanju z njimi.)

Sredi cvetočega parka v Tivoliju mi je razlagal in razkril kolega Kreft o svojih namerah, ki niso bile več samo namere, temveč goli fakt: da je napisal zgodbo o Celjanih. Zanimivo je, da je on četrti (ako ne peti), ki je pograbil snov za dramo, odnosno gledališko delo. Pred leti, v brzovlaku z Dunaja v Ljubljano, sem imel morda prvi priliko izvedeti, ko smo se vozili mimo celjskih razvalin, o Župančičevih namerah, ki so leto nato zadobile realno obliko. — Tudi vitez Novačan (vrag ga dal, najbrž potomec po levi roki grofa Hermana) mi je razkladal o namerah... In tako se je po zagonetnih krogotokih, vezah in križanjih zgodilo, da stopam tretjič v sinjemodri grb s tremi zlatimi zvezdami... Tam zadaj, kamor seže moj spomin, pa stoji Jurčič... V klopeh realke ljubljanske sedim še, pred menoj še vse zarje — še danes pomnim tisti svojevrstni utis, ki ga je naredila na me ta zgodba... Zdaj pa naj pride eden in naj reče: vse to je slučaj!... Že prav — vse je slučaj — ampak vse je v vzročni zvezi, kot trdi z menoj vred avtor »Celjskih grofov«...

*

Kreft imenuje svoje delo markantno: »dramo iz življenja srednjeveških fevdalcev, katerim so tlačnili naši predniki«. Ta naslov je točen edinole le v toliko, v kolikor so osebe, snov in zapletljaji vzeti iz tega rodu Celjanov, ki nam je (če že ne drugače) vsaj geografsko zelo blizu — sicer pa je njegovo delo podoba izrazite historijske dobe, ki je veljavna za 15. stoletje do malega povsod... Kreftova historijska drama je podoba socialne borbe na peripetiji — ko so meščan, denar in um že zmagovali... Imenovala bi se lahko »agonija fevdalcev« in to zrcalo se mu je posrečilo in to je predvsem ena izmed vrlin njegove drame... Ni moja stvar ocenjevati delo njegovo, a za gledališče, za konflikte, igro in protiigro se najde v vsem tem blestečih možnosti in prilike podati vsemu izraza...

*

Celjski teren, usode, strasti in zapletljaji, ki jih utegne roditi samo tako široko postavljena familija, so eno, kar je uporabljal Kreft. Da je vzel v to kombinacijo tudi Veroniko, to je izrazitost tega slučaja v celjski familiji. — Drugo je doba, v katero pada dejanje. Za to je potrebno znanja, ki seže preko poznanja Danteja in Petrarce, Boccaccia in Benvenuta Cellinija, pa tudi preko Burckhardta in Goubineauja. V tem je neoporečen, vse zgodbe so resnične in se nahajajo v historijskih dokumentih — tragika propada Celjanov — ta je pa poetova — za krmarjem sledi boljši krmar... vsi živimo zato, da zapuščamo nedozidane stavbe, ki se nadaljujejo od sinov in spet od sinov... Pravica je taka danes — jutri je tudi pravica — je enaka — samo — drugi jo ima v rokah... Sicer pa je s pravico enaka reč, kot pravi Herman — enaka reč slej ko prej: »pravica brez trde pesti in oblasti je ničeva. Pravice brez trde pesti ni. In tudi takrat je pravica na strani trde pesti, kadar se kdo tej trdi pesti upre...«

*

Ako gledamo osebni seznam Župančičeve »Veronike Dese-niške«, Novačanovega »Hermana Celjskega« in Kreftovih »Celjskih grofov«, srečamo sledeče skupne osebe, ki nas radi te svojstvenosti še prav posebno zanimajo. Vsi trije avtorji imajo na prvem mestu Hermana II., Friderika in Veroniko, na drugem Jošta. Kreft in Novačan imata pa še posebe Gregorja in Enea Silvia de Piccolomini, poznejšega papeža Pija II. — Za analitika bo zanimiva podobnost Župančičevega in Kreftovega Hermana, ki imata oba vselej pred očmi blesket celjskih zvezd in prostornost celjskega ozemlja... Novačanov Herman je pa demoničen lik — tip tirana po receptu Macchiavellijevem...

*

Tisto, kar se je sukalo okrog Medicejcev, okrog Sforzev, Cesarja Borgie in Lionarda da Vinci — Michelangela, pa okrog vrtov Bobboli in Palazza Pitti, morda Uficij — vse tisto mi je bilo vselej nekaj ljubega, velikega — a zelo prijetnega. Tista historija, ko so meči rožljali in veljal turnir — tista mi je bila vselej ljuba — čeprav stojim na strani Veronike... A doba, ki je edinstvena — rojstvo države, rojstvo posameznika, vrnitev k stari kulturi, rojstvo humanizma... In tu pri nas Cel-lea... Sredi gluhega srednjega veka, oboroženih sholarjev — v Parizu je že pel François de Villon svoje popevke — tu pri nas pa se godi drama brezpomembna na videz — v resnici pa se zožuje zanjka nad rodom mogotcev... Nihčé-Veronika raz-maje in pretrese središče grabežev Celjanov... No, to ima Kreft sijajno povedano... To! In prve zarje renesance pokaže, Boçaccio se čuje in Petrarca, čigar sloves je segel preko vseh meja, ima besedo... In pregnanec fiorentinski — Dante — prvi kosmopolit je našel epigone — nov čas se kaže v prvem brstju... mlade korenine so se prijele tal...

Vse to spada k splošnemu gledanju, h konceptu za uprizoritev. Zunanje delo ne stavi posebnih zahtev, ker se drži skoraj idealne forme glede časa in kraja. Zjutraj koncem oktobra dejanje prične in konča naslednji dan ob rani zori — na istem mestu vseh pet dejanj. — Celjani, lovci za oblastjo, za posestvom in zemljo — združitev grbov in rodov — zato sufitna kolekcije grbov nad dvorano... V ozadju velika karta: »Comitatus Celiensis — Hermanus Secundus« — v luči, probojna, in zavzema ves pogled, kajti ona zavzema tudi vse duše celjskih mogotcev... V začetku rogovi z Halalijem — ne samo z Halalijem po jelenih in košutah, merjascih — po zemlji Turkovi in Sigismondovi, pa oni Frankopanov in Hunijadov... Zato: Halali... In ob koncu, ko je karta Celiensis strgana, ko je pot končana, v ozadju tema... preko očenaša se čuje krik trpečega tlačana, preko vsega seže moč smrti Veronikine in Pravdačeve... Preko časa ne prideš... Prokleti grofje, prokleti valpti, prokleti delodajalci, prokleti kapitalisti...

*

Zdaj, ko stopamo v novo delavno dobo, ki nosi letnico 1932/33, bodi povedano, da poteka štirideset let, ko se je otvarjala sezona v novem gledališču z Jurčičevo »Veroniko Desejniško«. Saj je vse slučaj — seveda — a vse je v »vzročni zvezi«...

B. K.:

Fragmenti iz zgodovinskega uvoda „Celjskih grofov“

...Slovenci nimamo v zgodovini svojih fevdalnih zastopnikov. Naše ljudstvo je robotalo stoletja tujim gospodarjem, katerim pripadajo celjski grofje prav tako kot Habsburžani in drugi. Poleg tega pa fevdalizem sploh ni bil nositelj nacionalizma. Nositelj nacionalizma je postalo meščanstvo, kar je v zvezi z njegovim gospodarskim sistemom, ki je zamenjal fevdalnega. Velika francoska revolucija...

*

Ustvarjati si z nacionalnim idealiziranjem srednjeveških fevdalcev celjskih grofov nekako svojo nacionalno, herojsko fevdalno preteklost je kaj žalostno dejanje hlapca, ki se hoče ponašati s tem, da je na valptovem biču plapolala trikolora, ki pa jo je privezal naknadno hlapec sam, davno potem, ko je bil njegov gospodar že mrtev...

*

Že davno pred vojno je eden izmed najbolj večjih raziskovalcev celjske zgodovine prof. Kroner točno opredelil »nacionalizem« celjskih grofov: »So kommt es, das ein deutsches

Adelsgeschlecht, dass allerdings mit dem Hauptkerne seiner Besitzungen in der windischen Steiermark wurzelte, in die Geschichte der Südslaven weltverflochten erscheint, ohne dass jedoch nationalslawische Tendenzpolitik nur im geringsten erweisslich wäre. (Beiträge zur Kenntnis der steiermärkischen Geschichte VI. 131.)

*

Proces in smrt Veronike Deseniške je bila l. 1428. Herman II. je bil takrat že okrog 80 let star, Friderik okrog 50 let, Barbara 40 (če ne več), Ulrik, sin Friderikov iz zakona s kneginjo Elizabeto Frankopanko, nad 20 let.

*

Pri studiju zgodovinskega materijala so vzbudila sledeča dejstva mojo pozornost: 1. Smrt Elizabete Frankopanke, prve Friderikove žene. 2. Tajna poroka z Veroniko. 3. Tožba Frankopanov zoper Friderika v Budimu radi umora Elizabete. Friderik je bil obsojen na smrt, nato izroččen očetu Hermanu. 4. Proces zoper Veroniko in njena nasilna usmrtitev. 5. Darilna listina samostanu Bistra (Freudnitz), ki jo je izdal Friderik l. 1426. Ta dokumentira, da je moral postati Friderik Hermanov jetnik šele po letu 1426., ker se je najprej (po datumu listine, ki jo je lahko izdal le svobodni Friderik) moral vršiti proces v Budimu, potem je bil prepeljan k Hermanu itd. Na podlagi nove in gotovo resnične zaporednosti dogodkov (Friderikov umor Elizabete, tajna poroka z Veroniko, listina samostanu Bistra, proces v Budimu, izročitev Friderika Hermanu, preganjanje Veronike, proces in smrt) postavljam tezo, da je Herman začel Veroniko preganjati šele, ko je bil njegov edinec Friderik obsojen v Budimu na smrt, zato, da si reši naslednika.

*

Celjska kronika o aferi Veronike Deseniške piše pod naslovom: Wie Veronica gefangen und getrenkt wurde: Do nun die edl Veronica ihres Herrn und gemahl und auch aller schloss und herschaften ward beraubt, hatt sy keine stadt, da sy sich vor dem zorn ihres schwehers enthalten und behueten mocht. Do muss sy ihr Wohnung mit etlichen ihren jungfrauen und khamerern fliehen haben in den walden und sich bergen und litt grosse not, laid und sorg. Zum letzten wardt sy heimlich gefürt in einen thurn, der vor Pettau in dem veldt liegt. Dasselbst wardt sy verkundschaft und gefangen. Und weil graff Friederich zu Cilli in der burgk gefangen lag, do furt man sy gen Osterwitz in den thurn. Die lag da also auf etliche zeit gefangen ungesessen und ungetrunken. Darnach lies sy aber graff Hermann gen Cilli führen und lies ein recht besetzen und sy fur recht fuhren, und wollt sy mit recht umbracht und überwunden haben. Und die ursach, die vom dem rechten sprechen und suchen lies, die was also: sy het mit Zauberlisten seinen sohn graff Friedrich überkommen, das er sy gemachelt und

genommen hat. Sy het auch ihn selbst mit gift und in anderweis nachgestellt und auff sein leben gangen. Und solch ursach hat graff Hermann zu ihr suchen und klagen lassen, darumb das er sy mit recht überwunden und von leben zum todt bracht hett. Es ward auch der Veronica ein Vorsprech geben, und desselben tags emprach sy mit rechten durch hülff ihres vorseprechen. Darnach wardt sy wieder gen Osterwitz gefuhrt, dasselbst man sy aber mit hunger und durst wolt getodt haben; do das aber nicht mocht geseyn, do schickt er zwen ritter hin, die sy undter Osterwitz in einer pottigen liessen trencken... (Krones II. d. str. 79—80.)

*

Zanimiv je nadalje sestavek, ki ga je posvetil Valvazor Veroniki v svoji knjigi »Die Ehre des Herzogtums Krain« Valvazor je moral poznati več virov, prav gotovo pa je preštudiral latinska poročila Eneje Silvija Piccolominija, poznejšega papeža Pija II. Poglavje nosi naslov: Kläglicher Verlauff mit Madame Veronica von Desintze. (XI. str. 200.)

— den schönen Bau ihres Leibes.

— Ihr durch Urtheil und Recht den Kopf zu nehmen und die Fackeln ihrer liebreitzenden Augen, welche seinen Sohn so ungebührlich entzündet hetten in ihrem eignem Blut auszuleschen.

— der Advokat, welchen man ihr hatte zulassen müssen, stritte für sie ritterlich und siegte, und fand dießmal der sonst gemeinliche eintreffende heilige Spruch: »Was der Fürst will, das spricht der Richter«, vor diesem redlichen Gericht seinen Absatz. Allein in den Herten der Gewaltigen sitzt jemaln ein andres Recht verborgen, das heisst Gewalt, welches, wann das ordentliche Recht nicht nach Wunsch hinaus gehet, zuletzt in offenbare Thatlichkeit leichtlich ausbricht.

O »idealem« Frideriku pravi sledeče:

— auf wühste Nebenwege hat seine folgende Lebensjahre in unzüchtigen Lüsten und allerley Ruchlosigkeit vezehrt.

— Der Stern seiner Glückseligkeit ward niemals durch eine Traurigkeit oder Unfall bewölkt... Er war allbereit ein Neunzigjähriger, und setzte doch die Buhlerey samt andrer Leichtfertigkeit noch fort... — Ko se je vrnil iz romanja v Rim, ga je baje nekdo vprašal, zakaj je sploh hodil, saj se je vrnil takšen, kakršen je bil. Baje je odgovoril: »O, ich habe meiner Sterblichkeit schon längst gedacht! und deswegen beschlossen, daß man auf mein Grab diese Leichtschrift setzen soll: Haec mihi porta ad inferos est. Scio quae reliqui: abundavi rebus omnibus: ex quibus nihil mecum fero nisi quod bibi, atq; edi, quodqu, inexhausta Cupiditas exhaustit.« In Valvazor pripomni: Sollte sich besser für einen geulen Hund oder wie Aristoteles von deß Sardonapals gleichgesinnter Leichtschrift urtheilte, für einen Ochsen zum Epitaphio geschickt haben.

Tudi o Barbari in Ulriku ni nič kaj laskavih poročil. Itd. itd.

B. Kellermann:

Japonsko gledališče*

I. 0 drami.

Ravnatelj naše igralske družine, nekoč imeniten predstavljavec ženskih ulog in še zdaj izvrsten igralec, mi je pripovedoval, da imajo okrog 2000 iger! Torej tisoč iger! Pa tudi to je gotovo še malo pretirano, vendar je gotovo, da imajo legijo dram. V vseh različnih gledališčih nisem videl istega komada, ki sem ga že poznal, nikoli še v drugič. Najpomembnejše igre so natisnjene, mnogo jih je samo v prepisih, večina jih pa živi le v ustnem izročilu.

Najstarejša vrsta je No, mešanica recitacije, plesa, zbor in liričnih prizorov in je namenjena za plemiče. Iz nje so se razvile Jidai-mono, zgodovinske drame in Seva-mono, meščanske in npravne igre, kakršne igrajo na ljudskih odrih (shibai, kabuki). V njih je kratkomalo vse: drama golega človeškega rodu, ki trepeče pred bogovi in demoni, drama naroda, rodov, družine in posameznika.

Dasiravno je videti na gledališču razločne znake propadanja — posebno v večjih mestih — vendar je gledališče poleg čajnic še edini kraj, ki je prežet od starega umetniškega slovesa in ki odžareva ves sijaj ter veličino klasične Japonske. Večerna zarja, ki za njenim pojemajočim ognjem hrepeni rdeči nedeljski žar in mamljiva lepota, nanjo pa že pada sivi mrak.

Minula kultura nadarjenega naroda, brezprimerna v svoji strnjenosti in bogastvu, zgodovina, bogovi in strahovi, običaji in oblačila zažive na skromnih odrih pred gledalčevimi očmi kakor v čarobnem zrealu in globoka umetniška predstava jih zbudi v pretresljivo nazorno življenje.

So igre, ki se igrajo v temnih predzgodovinskih dobah, kjer nastopajo bradati poraščeni ljudje z ogromnimi gorjačami v rokah, napol goli, zaviti v kožuhe in obleke divjaške lepote, z obrazi divjih roparic in z gorgonskimi glavami, čijih pogled te pretrese, kakor da so se na čudežen način pojavili iz minulih nepojmljivih stoletij; predstave bojev priseljenih Japoncev s prvotnimi domačini, aino. Boji, besni boji in brez vsake besedice. Samo narava govori. Grom ali snežni metež zavije borilce v gosto, neprosojno kopreno.

V mnogih dramah nastopajo demoni in strahovi in videl sem igro, v kateri je celo neki Kami (bog) po žici jadral nad poslušalci; bil je podoben razpočeni bombi.

Največkrat pa igrajo zgodovinske igre in vsak dan ožive na tisoč malih odrih slavni junaki, bitke, prizori iz neskončnih sporov različnih rodov, vsa zgodovina Japonske.

Pojdi kjerkoli v gledališče in skoraj povsod boš videl isto: samuraj (plemič), ki hiti čez svetlično pot (t. j. mostiček,

* Odlomki iz knjige »Sprehod po Japonski«, Prevel Fr. L.

ki veže oder z dvorano), zbor častitljivih okostenelih plemičev, borenje, goli meči, zasledovanje, krvaveči ljudje, odsekani udje. Toda nikoli se ne boš naveličal gledati, tako te bo zagrabila veličina in zalet predstave.

Noše so različne, kakršne so pač primerne za dotično dobo, posebno frizure. V najstarejših igrah nosijo samuraji dolge in razpuščene črne lase, zavezane v šop na vratu, teme po sredi izbrito, na straneh pa padajo lasje navzdol ali pa je ostal samo tenek šop las na popolnoma obriti glavi. Šele v igrah novejše dobe je ostala enotna frizura; glava je ovalno obrita, modro pobarvana, lasje pa so povezani v vozal na vratu.

Starejše igre predstavljajo skoro izključno samo boje, napade, umore, maščevanja, prizore iz krvavih, nasilnih in neurejenih časov. Videl sem igre, v katerih je bilo razen gledališkega sluge na koncu predstave vse mrtvo, sovražna rodova sta se medsebojno poklala do zadnjega.

Razburljivi in strahotno lepi prizori. Krasni že zato, ker je videti toliko golote, gole noge in roke, igro mišic, oblike večjih, prožnih teles. Ženske v takih igrah bolj redko igrajo. Ponavadi začno igro z zborovanjem samurajev; sovražstvo vzplamti, v zraku frfota dokazilna listina, izdajalec se razkrinkajo, vse potegne za meč. Zasledovanja. Neki samurai gre ponoči čez brv, morilci ga čakajo in vržejo v prepad. Drugi gre v kopelj, nekdo prebode s sulico steno, oni se pojavi krvav z veliko gorjačo v rokah in se vrže gol med sovražnike. Bitka besni na odru, na cvetlični stezi, da, celo med občinstvom. Še zdaj vidim natančno te okrvavljene ljudi v belih mrliških oblekah, kako mrtvaško se vlačijo, kako se obupno bore in umirajo. Kri predstavljajo z rdečimi svilenimi trakci; vidiš pa tudi od krvi rdeče obraze, ki so čez in čez politi s pravo mokro krvjo, ravno tako roke in rame. Tako veliko mrtvih bi delalo seveda na odru napotje. Zato jih kolikor mogoče zgodaj odstranijo, večina jih pa sama zbeži, in sicer za preprogo, ki jim jo v ta namen drži odrski delavec. Toda to niti najmanj ne kvari učinka, zakaj tako pretresljivo se je boril, na toliko tisoč načinov je umrl, da je mrtev in bo navek mrtev pa četudi oživi pred očmi gledalcev. Vsa neizprosna krvoločnost tistih časov se kaže v onih groznih prizorih, v katerih zmečejo po umoru še ude in glavo ubitega na oder. Navadno nastopi nato prijatelj umorjenega in objokuje mrtvega s tako obupnim jokom, ihtenjem in s tako pretresljivo igro na obrazu, držeč njegovo odsekano glavo v rokah, da celo morilci onemé in ga poslušajo mirno in dostojno. Videl sem nepozaben prizor v eni teh starih umetniško preprostih iger: odsekano glavo so nasadili na kopje in ko se je približal umorjenčev sin, je začela glava dvigati sive trepalnice in modre ustnice. Kopje je namreč stalo pred črnim zastorjem in igralcu se je z neverjetno spretnostjo posrečilo, da je spravil svojo glavo na mesto voščene maske. Ko je začela ta glava govoriti, je nas vse oblila zona.

Igre starejših časov so bogatejše na dogodkih, zamotanejšje v nasprotstvih in kovarstvih ter so zlat vir za vsakega, ki bi se rad seznanil s starimi oblačili in starimi običaji. Obravnava viteštvo, pretresljive razsodbe samurajskih sodišč, ljubezen staršev in otrok ter nadčloveške žrtve. Sem spada slavna drama o »sedeminštiridesetih Roninov«, onih občudovanih junakov, ki so maščevali smrt svojega gospodarja na njegovem izdajalcu z neverjetno zvižajo in z največjim preziranjem smrti, nakar so morali vsi izvršiti harakiri. Vse te igre nam prikazujejo žaloigre in nasprotstva, ki izvirajo iz zakonika za plemiče, bushido — »pot vitezov«, iz onega nežnega in čistega pojmovanja časti in nadčloveške udanosti do gospodarja in kneza. Prikazujejo nam tiste lepe šege in navade, ki jih predpisuje bushido, vso tisto nežnost, lepoto in moč kulture, kateri ni zlepa enake na svetu. Da je danes japonski narod najbolj ljubeznivi in vzgojeni narod, se mora zato največ zahvaliti vplivu odra, ki prikazuje narodu neprestano duševno veličino in dostojanstvo človeško v najveličastnejših vzgledih.

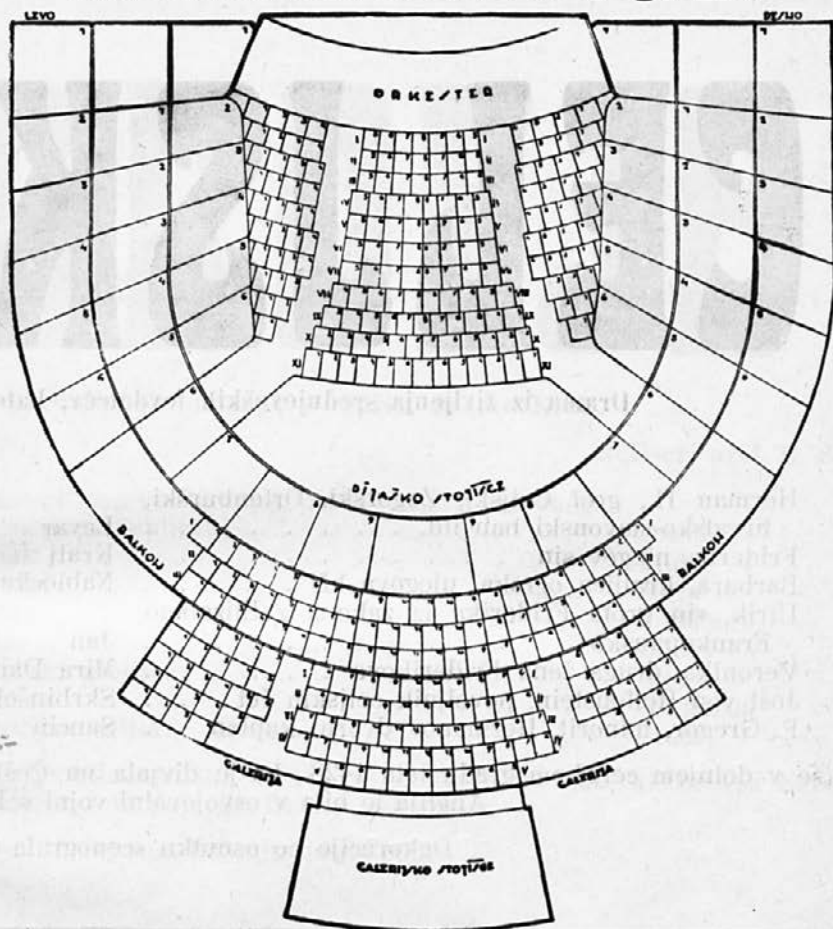
V to vrsto dram spadajo tudi igre, v katerih igrajo otroci glavne vloge. Otroški knezi, omreženi s kovarstvom, ki so ga zvarili sovražni poganjki njihovega rodu. Brez števila jih je. Toda na japonski pozornici ni nič tako sladkega in lepega in nič tako pretresljivega kot so ti otroci. Igrajo pa mojstrsko in z nadarjenostjo svojega izbranega rodu, dasiravno so samo majhni paglavčki od deset do dvanajst let.

Govore z enoterozvočnimi brnečimi glasovi, ki neprestano zvončkajo, a mali igralčki se obnašajo povsem kot odrasli.

Če je snov imenitnejša, mora biti seveda tudi bogatejša oprema. Na vrsto pridejo nosilnice, premestljive stene, cvetlice in vaze, vendar ne ljubijo prenatrpanega odra. Oprema je zelo skromna in skoro pri vseh različnih igrah enaka. Vzvišeni prostor na odru, drugi oder obenem, stene iz papirja, rogožine in nekaj blazin — pa so opravili. Gledališča imajo premikajoče se odre iz bambusa. Vrtijo se neslišno in navadno pri odprti sceni. Skoro vedno pa so pri tem v notranjem odnošaju osebe, ki so na vrtečem se odru, z osebami, ki niso na njem ali pa so na cvetlični stezi. To je zelo imenitno. Komaj zgine eno pozorišče, se že pojavi drugo. Recimo, da sedi na rogožini ženska in kadi; vrata se odpro in dotični, ki je pravkar odšel po cvetlični stezi, se pojavi pri njej. Na ta način se poenostavi notranja zveza igre, ki je zelo potrebna in prepotrebna pri nekaterih neverjetno dolgih igrah, ki trajajo včasih po dvanajst ur in še več, včasih pa po cele dni.

(Se nadaljuje.)

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V OPERI

Bonboni, čokolade, bonbonijere, pecivo,
sadni soki, marmelade

ŠUMI

LJUBLJANA, GRADIŠČE 7-9

Tovarniška zaloga

Vedno sveže blago Nizke cene

CELJSKI GROFJE

Drama iz življenja srednjeveških fevdalcev, katerim naši predniki. (5 dejanj.) — Spisal Bratko Kreft.

Režiser: prof. O. Šest.

Herman II., grof Celjski, Zagorski, Ortenburški,
hrvatsko-slavonski ban itd. Levar
Friderik, njegov sin Kralj
Barbara, kraljica ogrska, njegova hči Nablocka
Ulrik, sin grofa Friderika iz zakona z Elizabeto
Frankopansko Jan
Veronika, druga žena Friderikova Mira Danilova
Jošt von Helfenstein, poveljnik celjskih čet Skrbinšek
P. Gregor, minorit, Hermanov dvorni kaplan Sancin

Eneas Silvius Piccolomini, osebni tajnik državnega
kanclerja Schlicka Drenovec
Sodnik Plut
Pravdač Jerman
Orožar Potokar
Padar Daneš
Pekovski mojster Lipah
Trgovec Gregorin
Gvardijan celjskih minoritov Cesar

Godi se v dolnjem celjskem gradu leta 1428., ko je divjala na Češkem usiti in je bila nemška država v velikih homatijah, kakor vsa Evropa. Anglija je bila v osvojevalni vojni s Francijo je v istem letu pojavila Devica Orleanska.

Dekoracije po osnutku scenografa Uljana drugem in četrtem dejanju daljši odmor.

Blagajna se odpre ob pol 20.

sk ob 20.

Konec po pol 23.

Parter: Sedeži I. vrste Din 30
„ II. - III. vrste „ 28
„ IV. - VI. „ „ 26
„ VII. - IX. „ „ 24
„ X. - XI. „ „ 22
„ XII. - XIII. „ „ 20

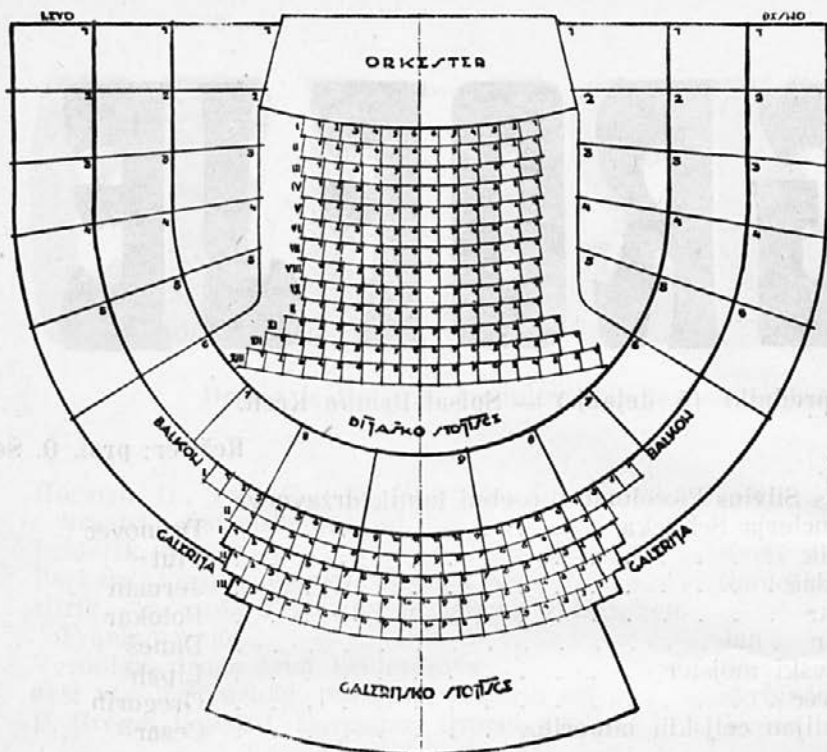
Lože v parteru:
I. red Din 100
„ 120
II. red „ 70
„ 75
Peti ložni sedeži „ 20
„ 25
„ 15

Balkon: Sedeži I. vrste Din 22
„ II. „ „ 18
Galerija: „ I. „ „ 14
„ II. „ „ 12
„ III. „ „ 10
Galerijsko stojišče „ 2
Dijaško stojišče „ 5

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni na centralnem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure

D

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V DRAMI

A. PRELOČ

Ljubljana, Marijin trg - Tel. 3456